

Pomaj Bóh!

Sy-li spěwaš,
Pilnje džělaš,
Struja ēe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swjaty
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wśedne dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoční ty.

Z njebes mana
Njech ēi khmana
Žiwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew ēe. F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kózdu žobotu w Esmerojez knihicízhečeńi w Budyschinje a płačzi schtivortlětnje 1,50 hr. s portom.

11. njedžela po ſwj. Trojizy.

Sezenje Lukascha 18, 9—14.

Kajki rosdžel je mjes ludžimi! Niz jenož, hdňž hladash na jich sozialne wobstejnoscze, na jich swoikowne naležnosce. ale tež, hdňž wobfedžbujesch jich smysłowne žiwenje, to, schtož w jich wutrobje wotpoczuje, jich smysłlenje, jich nahladu wo žwěcze, tež jich žamopósnacze. Tež tu wožebje wschitzu njejsu po jenym stworjeni, kózdy ma žwoje waschnje, dže we žwojej uniformje, ma žwoj rosoňit. Husto nadeidžes, hladajo na wschodne žiwenje, so staj dwaj čłowjekaj wo jenej a tej žam- žnej wězhu zyle druhého měnjenja, jedyn ho wupraja wo jenym čłowjeku zyle hinač hacž tón druh. Schto chžyl ho džiwacž, so husto dość tež čłowjek žam wo žebi prawe pósnačze abo měnjenje nima? Tak ho tež stanje, so ludžo w praschenjach nabožinych psches jene njejsu. A hraj, wožebje w modlitwie widžisich prawje, kajkeho smysłlenja čłowjek je, schto jeho po- hnuwa. Schto drje by ty praji, hdň by ras modlitwy wschodnych ludži žlyshal. Žesuž je nam tu powěsž Božje hnady pschi- njeſl, tón jedyn ju pschiwoſniſe, tón druhu ju wotpokaſa — to widžisich na farisejskim w naschim teſſeze a na złowniku. Schtož ma tón jedyn sa nusne, na to tón druhu njedživa. Dha tola čzemž na Žesuža poſkacz, schto ma wón nam prajicž w tym na- stupanju. W nim je nam Bóh teho dał, kotryž nam tu prawi wěru poſkicži, s fotrejž mam̄ my ho žami měricž, hacž žm̄y na prawym puežu abo niz. Wón nam tehodla tež praji, kajka ma nascha modlitwa býč, je-li ma ho Bohu spodobač, so ho nje- býchmy žami ſjebali, ale na prawy ſaložk twarili.

Na to praschenje, kajka ma nascha modlitwa býč, wón

nam wotmolwja. „Schtož ho žam powyschuje, tón budže po- niženy; a schtož ho žam ponižuje, tón budže powyscheny.“

1. Schtož ho žam powyschuje, tón budže poníženy. Kaj jažnje nam Žesuž da pohladnycž na teju dweju, kiž tam do tempa džeschtaj ho modlicž. Njeje nam, jako býchmy jeju wi- dzeli horje hicž, tak potom kózdy stejo wostanie na žwojim městnje? A nětk staja jeju nam psched wocži, my jeju widžimy a žlyschimy ho modlicž. Tón farisejski je ho tam stupiš; kózdy móže jeho widžecž, jeho hubje ho hibatej a w dolszej rěčzi Bohu prjódł njeje, schtož ma na wutrobje. Sprawonje je ho wón prázowal w dopjelnjenju žwojich nabožinskich pschižluschnos- czow, czežkich hréchow je ho hlađał, a dobrých skutkow je wón wjazh czinil hacž žebi ſakón to žada. A hdňž žebi ſapocžat̄ jeho modlitwy wobhladasch: Ja ho eži džakuju, Božo — njeje dha to jara kħwalobne, hdňž tak k Bohu pschiindže? Haj ro- pomíšny žebi to prawje! Bohu mam̄ ho džałowacž fa wscho, schtož žm̄y a schtož mam̄y; kózde ranje je jeho žmilnoscz nowa a jeho žwěrnostcz je tak wulka. Wopravdże wjèle móžemy wu- njež na modlitwe farisejskeho; wón běſche po žwojim waschnju pobožny muž!

A tola wón, kaj Žesuž praji, njeindže fa praweho do žwo- jeho domu, wón ho njeje Bohu spodobał. Pschetož jemu po- brachowaſche to jene, schtož nusne je: prawe žamopósnacze a ponížnoscz. Schtož na nim widžimy, je wjèle bóle hordoscz; wón žam wjèle bóle do ho džeržesche. Hjžo swoikrje to pht- njemž; wón dže na žwoje městno, wón ho modli tam. Hdžež móže jeho kózdy wobfedžbowacž a wobdžiwacž, a hdňž wón tak ſapocžnje: ja ho eži džakuju — njeje to tehodla. so bi jeho po- cžinkli ežim bóle wsiběhndž? a so by wón žameho ho we jich

kwětłe cžim rjeñščo widział? Wschak wón, kaž w kwojej modlitwje wusvěhni, njeje kaž druhý ludžo, rubježnizh, njeprawí mandželstwo lamarjo, ani jako tón złownik, kotrehož so wón tam w tym kucíku dohlada — wón je tola wjele, wjele l'pschi dyžli tucži wschitzh.

Tak pak njepraji tón, kíž so k temu wschehomóznemu a wschehowédomnemu Bohu modli, ale tak rěči, schtož kwětni hvalbu pýta. Wón ma so sa tak pobožneho, s zylá njetrebał l'pschi býcž. Haj wón je pschežwědczeny, so je hížo wjazd cžinił, dyžli je trjebal. Wón poseži so dwózhy sa tydžení a dawa džesatzk wscheho, schtož ma. Kac mohł dha Bóh s zylá s nim njespokojny býcž? —

Něchto pýtamý pola tuteho muža zyle podarmo. Hdyž pola profety Joelu cžitamý (2, 13): rostorhajce kwoju wutrobu a niz kwoje drasty, dha je nam prajene, na cžim Bóh kwoje spodobanje ma, mjenujzhy, hdyž my jemu kwoju wutrobu wopruiemy, pořivjeczimy, a hlaž, psches to žam hafle so snutskownje spěchujemý. To pak tón farisejski njepratasche, a tak wón tež wot kwojeje modlitwy wužitka njemějesche — jeho wutroba so njebešče shrěla, wón twarjesche na kwoju móz a wosta tak bjes Božeje pomozh; wón pohlada na kwoje myſkle a skutki, niz pak na to, schtož Bóh wot člowiekow chze a kajke myſkle wón s nimi ma. A hdyž Žesuž w kwojim předowanju na horje praji: Ale hdyž so modlisch, saúdz do kwojeje komorki a saňki kwoje durje a modl so k kwojemu Wótzu w počajnym, — chze wón s tym tola pokasacz, so ma modlitwa tola, jenož býcž naležnoſež wutroby, kotrež so psched Bohom wuſhypa, ale niz, so býchu ludžo psches nju modlerja wobdzivali, kaž so to farisejskemu lubjesche. Tón ſebi drje myſlesche, so je psched Bohom sa praweho spósnath, Žesuž pak žudži: Schtož so žam povyschuje, tón budže poníženy.

Tehodla hladaj so, Lubh kſhesčijano, so w twojej modlitwje, haj w twojim smyſlenju so njeby pschirunat farisejskemu! Je jich dženž wjele, kíž so s zylá wjazhy njemodla, njech je, so do Boha wjazhy njewérja, njech je tež, so so jim derje dže a tak na Boha so njedopomija, njech je pak tež, kotsiž so njemodla, dokež jim Bóh njeje wschitke próstwy wužlyščał, a tehodla žamii so naręčza, so modlitwy njepomhaju. Ale hížo tehodla, dokež bôle na ſebje poſkaju hacž na Boha, haj dokež ſu pschejara hordži, so býchu so chyžli pod Božu wolu ponížecž, ſa wjele taſkich Žesužové ſlowo prajene: Schtož so žam povyschuje, tón budže poníženy!

A dale! Kac jara méri so člowjek tež w nabožinskich wězach se ſeñskimi abo člowiſkimi wězami! Tak so pohlada na ſuſhoda, kac so temu wjedze, kac s teho žiwnoſcžu ſteji atd. To je ſa tak někotreho hížo něchto stare a wschedne, so husto doſež ſebi wjazhy wědomy njeje, a potom ſo tajke pschirunanie pschida: ja ſym tola wjele l'pschi člowjek, mi je Bóh tola tak wjele wobradžil — abo tež natwopal: čehodla dže so druhenmu derje a mi hubjenje, jako chyžli člowjek ſe žudníkom býcž na Božich ſkutkach a Božim wodženju? — Hlaž, tak nimaju psches modlitwu žaneho snutskneho dobytka!

Kelko ludžom je modlitwa tež jenož swicžena wěz; proſcha wo Božu hnadu, ale njechadža do hľubiny dele; ſe kwojeho stareho hréſhneho ſpanja ſo jim njecha won; a tak je jich modlitwa bôle jene bôrbotanje, kaž pola pohanon. Hladaj ſo taſkich prósdnich modlitwów, te tebi nicžo njepomhaju, runje kaž tebi prósne worjechi nicžo njepomhaju.

Njedyrbi naſche snutskowne žiwnienje wostacž bjes možb, bjes kruteho ſakkada — nježmě tež naſchim modlitwam nutnoſež pobrachowacž. Pschezo mamý ſ woszibithmi naležnoſežemi k Bohu pschińcz a ſo ſ Bohom wo tej wězhy roſrēczeč, tak

ſo nicžo njeprajimy, ale wſcho doſpołnje wuprajimy, ſebi teho wědomi, ſo Bóh njeje žadny ſlabý Wótz, kíž njeby ſedžbu měš na čzloviſke ſlaboſeže a hréhi a wachnja, ale kotrež naž hluhoko dele wjedze w naſchim ſamopóſnacžu, nam poſkaſuje, kac horda, njevobſtajna, kac ſlaba naſcha čzlovíſka wutroba je, a ſo my wschitko, ſchtož ſym a ſchtož mamý, dóstali ſym psches Božu dobrotu a ſmilnoſež — ſo by Bóh naž potom, hdyž ſo wot njeho wjescž damy, ſažo horje wjedl a ſo býchmy my po tom ſedžbowacž naſukli na Bože myſkle, kotrež wón ſ nami ma, kíž wschak nochze, ſo by ſchtož wot naž ſhubjeny byl. Tak ſo daj troſchtowacž a poſylnieč a poſběhnyč psches modlitwu!

Schtož na ſebje hlaž, na kwoju móz twari a ſo kwojeje prawdoſeže hordži: to rěka, ſo žam povyschuje — tón budže poníženy — teho modlitwa wostanje bjes žohnowanja — tón budže ſazlepjeny a — poníženy.

2. Ale schtož ſo žam ponížuje, tón budže povyschenu — tón Bože žohnowanje dostanje!

To, ſchtož je naſch Šbožník nam jako najwjetſche ſubko pschinježl, to je, ſo ſym měr dóstacž ſe kwojim Bohom. Tehodla wón to krafne ſlowo nam pschitwola: pýjež ſeni ſe mni wschitzh, kíž my sprózni a wobčeženi ſeže, ja chzu waž woschewicz, pola mje budzecze měr namakacž, ſa kwoje dusche!

Tutón měr njedostawam ſam wot ſebje, Bóh jón nam dawa — a Žesuž nam to rukuje. Ale ſchto dostaſwa tón měr — To praji nam Žesuž w tym druhim: schtož ſo žam povyschuje, tón budže povyschenu.

Sa tym farisejskim dže tam tón złownik do templu, ſo mudič, jedny bjesbóžny muž. Žeho dotalne žiwnienje, jeho ſkutkovanje w pomolanju, je bylo jebanstwo a hréch. Wón ſtejesche we ſlužbje romskich potkocžowarjow židowskeho luda, ſo by ſa kwojich knjegow dań w ludu ſběral, a pschi tym běſche ſebi pschezo wjazhy žadal, hacž ta dań po prawom wužinjesche, ſo by ſebi to žam ſkhowal. Tehodla tež w ludu žaneje čeſcež njemějesche.

A tola džesche tutón muž do templu. Ssano běſche ſo pschi někajkej ſkladnoſeži naſtróžał a ſebi praji: Schto by ſ teho bylo, hdy by nětk njenadžizy wumrjecž dyrbjal? Wón cžujiſche kwoje ſwědomnje w ſebi a žadasche ſebi, po Božim měrje, po wěčnym žiwnienju. A tute žadanje bu pschezo mózniſche we nim. Tón blyſčez ſlota a ſklobora wobſedny, hdyž na wěčnoſce ſpominasche. Wón njemöže wjazhy na nje pohladnyč bjes teho, ſo by jeho ſwědomnje jeho njevobſkoržilo: psches jebanstwo ſy ſebi jo jenož pschi ſwojil. Wón njenamaſta žaneho měra.

Tak dže do templu. Ludžo poſkasahu na njeho — ſchto dha chze tón w templu? Po dolhim čaſku ſznamo tam ſažo ras pschi ſwědomnje — jemu je wſcho zuse. W jentym róžku pschi durjach wosta ſtejo, psched ludžimi ſo njeha dale poſkasacz, a tež psched Bohom ſo hanibuje. Kac khory — pýta kwojeho ſekarja. Kac někotryh khory hanibuje ſo kwojeje khoroſeže, wobſebje potom, hdyž je ſznamo ſam wina na kwojej khoroſeži. Tak tež tutón złownik. Wón njehasche tež kwojej wceži k njebeſam poſběhnyč — a tola ſebi ſwazi, Boha proſkyč. Wón dyri na kwoju wutrobu a džesche: Božo, budž mi hréſhnič ſnadny! W kwojej wutrobie cžuje tu boſež, tu thſchnoſež, tu chze wotbýč. Wón mjenuje ſo hréſhnič, ſ niežim ſo njeha ſamolſwieč — a tola ſebi wuproſhy Božu hnadu. Njetvěmý, hacž mamý bôle wobdzivacž jeho ponížnoſež abo jeho wulke doměrjenje na Božu hnadu. A wón dže ſa praweho do kwojeho doma psched tamnym.

Kajke pschemenjenje! Teho bjesbóžneho je Bóh praweho ſeñnik dla jeho ponížnoſeže, jeho ſprawnosće, ſe kotrež běſche ſo nětk roſhudžil, dla jeho doměrjenja. Wón mjeſeſche wěru,

totraž horň pschešadža. Schtóž ſo ſam ponižuje, tón budže po-
wyscheny!

U nětk dže wón s templu won do swvojeho doma. Swon-
tovnje ſo drje w jeho živjenju njeje wjele pſcheměniſo, ſmutſ-
tovnje pač je wón jedyn zvle druhí. Teho modlitwa njeje
bjes žohnowanja wostała, jeho wutroba je ſo wořnoviła. Wón
je ſo jačo Bože džecžo czucž naſwufný, a tač je ſo dale hrěchow
hlaďaš, je ſe ſwvojimi pjenjesami dobrotu wopofaſaš. Pſches
ſwvoje myſle je ſo hacž dotal wjeſcž daš, nětk jeho Bože myſle
wiedu.

Wat teho zlowniſka možem⁹ wschitz⁹ wutnyc⁹. Psches ſtwoju ponižnosć, psches ſtwoje hľuboke roſtacze a ſtwoju poſutu, psches ſtwoje dovwěrjenje na Boha a psches ſtwoju pschiſkluſchnosć je nam pravý dobrý pschiſklad. To je pravý fſchesczijan, kiaž ſo ſam ponižuje, kiaž pschi wschitkim ſwontownym ſbožu a derjehicžu ſebi ponižnu wutrobu ſkhowa, kiaž pschi wschej pilnosći ſebi teho wědomny woſtanje, ſo wschittón dobrý dar pschiſtze mot Boha a ſo ma ſo pod Božu wolu ſtajicž tež tam, hdež bý ſebi wutroba něſchtó druhe žadała. W tajkim ſmýklenju masch ſo tež th ſ Bohu modlicž.

Ale tak husto pſchiruna ſo ſaſo čzlowjef ſ druhimi, ſebi
prajo: ach druſh wſchaf tež njeiſu lěpſchi dyžli ja. Tak ſo
troſchtuja, hdvž jich ſwědomnje ras pſchima a wobſforžuje —
a tak Bože myſle njenamafaju žaneho měſtna w jich wutrobje.
Ně, na teho Čbóžnika hladajm, tiž chze nam wiſpomhac̄ ſ ne-
ſcheho ſwětneho ſmyſlenja, ſo býchm jeho Bože džecži tež Bo-
žeho ducha býli. W tajfim duchu ponižnoſc̄e a dowěrjenja —
ſo ſpuſchežejo na Božu hnadu a Čeſučowu ſmilnoſc̄, je ſo
Pětr, tiž běſche ſwojeho Čbóžnika ſaprěl, ſaſo ſběhnyl ſe ſwo-
jeho pada. W tajkej wěrje do ſwojeho nana je ſo tón ſhubjeny
kyn podał ſaſo wróćzo do domiſn, bjes njeje bý ſhubjeny wi-
ſtał w zuſbje. W tajkej wěrje je naſch Luthex ſo ſežiniſ tón
kulſki reformator, na fotrehož ſ džakownej wutrobu ſpominamy.

Wat małoscże żem je nam tute Jezujskie pſchirunanie wo
fariseju a złowniku snate. Hladajmy, so býcmy i njeho tež
wufli, fajka ma nascha modlitwa, fajke ma nasche smyžlenje
býcž, je-li ma ſo Bohu ſpôdobacž. Potom pať budžemy prajicž
i ja poſchtołem Pawołom: Niz, jaſo bých to żame hižo ſapſchijal
abo hižo dokonjaný býl; ja honju pať ſa tym, haež bých jo ſa-
pſchijal, jaſo tež ja wat Chrystuſa Jezuſa ſapſchijatý ſým.

Tajkim, fiž kāmi wjele do ſo džeržachu, jačo býchu pŕawi
býli, a druhich fa nicžo mějachu, praji Žesuſ ſi te pſchirunanie:
Sim wón poſtaže, ſchto cžlowjek pſched Bohom pŕaveho cžini —
a wón poſticža wěrjazemu to najwažniſche ſublo fa naſche ži-
wjenje: Boži měr. Tón čzemuſ pýtacž, wo njón prokycž, jón
žebi ſdžeržecž a w nim ſo požylnicž. Tón měr Boži, fiž wobſhi
je dželi wſchitkón roſom, wobarmuj naſche myſle a wutroby we
Khrystuſu Žesuſu! Hamjeń.

Heilands“, „Der Dienst der Engel“, „Die Weissagungen Daniels“, „Zionslieder“ atd. To su wjščo wjetſche abo mijenſche knihi. Do tuthch ſluſča tež „Der Seher von Patmos“, fotraž kniha je woſebje tež mjes Šserbami snata a je bižo temu abo taninej hlotwu ſamucžila — a to tehoodla, dofelž bu wona fſchescžanej abo fſchescžanzh fa „Bwjate piſmu“ niž paſ biblija. Podobnje je to ſ knihu „Die Weissagungen Daniels“. So býchu knihu cžim lóžſcho wotbýli, pscheměnja tež ſidu imena druhdh. Tak rěfaſche „Der Seher von Patmos“ předy „Die Offenbarung Jesu“ a „Licht und Finsternis.“

Mjes tými, kotsiž kníhi Adventistov pišachu, byu na psch.
L. R., Conradi a White. Maspomnjený L. R. Conradi je drje
wjedník Adventistow w Němſcej.

Š hromadami Adventistojo štwoje čašopisů rosschereja, psches fóždu ſerbsku wožadu pschińdže drje we wěstnych čaſach tajfi kolportér abo tajfa roſnoscherfa. Mjena tajfich adventistickich čaſopisow ſu „Gute Gesundheit“, „Der kleine Freund“, tónle ſa džecži; „Zionswächter“, „Herold der Wahrheit“. Po zalednjej dwaj ſo možebje poła naž we Lužizh roſnoschujetej. Kolporterojo doſtawaju nimale poſojzu teho, ſchtož čaſopisů placža. Tehodla drje ſo tač horſivoje ſa roſpschedacze prózuja, njech tež chzemh jim rad pschidacz, ſo maja ſa roſschérjenje a mutwarjenje ſtwojeje wězny wjazh luboſcze a ſahorjenoſcze hacž tych kſchęſčanow wulfa hromada.

(Potrądzianie)

Suchota.

Ssuchota wuhorja nasche pola, ūki a sahrody. Laczne je wscho: ludzo, skót rostliny, zyše stworjenje, a to pola naš — pišamý džení 1. augusta — a daško a schěroško po zyšym kraju, haj po zyšej Europje. Wulfi strach hrosy, njeprósczele-li Bóh Knjes borsy hnadih deschežif. Ale to wschaſ je: Wo Bohu nochze jich mnoho wjele wjedzeč a hischeže mjenje wo tym, so wón deschežif sczele, abo so sapowjedzi deschezej, so by woschewjak lacznu ſemju. Šteho pak hrosy nam a naſhemu ludej hischeže wjetſchi strach, tón, so ſuchota wuhori wschě pola, ūki, sahrody, w kotrychž nětfle. pýta ta duscha woschewjenje, naſhezenje. Ta duscha mjenijz, kotaž ſo ſdaluje teje ſtudnje, ſotrejež ſo živa woda žórli: to je to evangelion wo Jezuſu Khrystuſu, to je Jezuſ Khrystuſ ſam. A tajkich duschow je jich mnoho, to njeſku jeno te, kotsiž ſemſhi njepróſhińdu; wone ſu tež mjes ſemſchikhodžerjemi, haj ſamo mjes thmi, ſiž k Božemu blidu pſchińdu. To ſu wschě te dusche, kotrež njepróſhińdu k modlitwje, k Božemu ſłowu, k Božemu blidu ſe žedzenjom a požadanjom, ſo býchu do wutrobneho, nutrneho, wérneho ſwiatelio ſjednoczenſtwa ſtupile ſe Jezuſom Khrystuſom, ſ njebijeskim mózgom. Ale kotrež pſchińdu wschěch móžnych druhich pſchicžinow dla, ſnadž dokež tak waschnje, ſnadž dokež ſchesczenjo rěkaju, ſnadž ludži dla, ſnadž hewač něczeho dla. Čile ſchesczenjo wschitzu ſu tola ſ tym ſwonkownym ſkutkom to dozpeli, czechodla jón czinjachu, woni ſu na pſch. ras ſažo ſemſhi býli. To žadny džiw, ſo je jich to telfo njeſpoſojnych ſe ſchesczijanstwa; njeſpoſojni ſu eži jeni ſ modlitwu. Wone nicžo njeponha. Haj ale, najprjedy dýrbisč ſo tola modlicž, prjedy hacž dýrbisč njeſpoſojny býež ſ nim, modlicž wo prawdže a w duchu. A hdyž ſo modlisč, njerídže to wo to, ſo wjele ſłowow czinisch ale dže wo to, ſo ſo twoja wutroba modli, ſo twoja duscha ſtupi do ſwiatelio, wérneho ſjednoczenſtwa ſe ſwojim njebijeskim mózgom, a ſo ſo modlo th wěſch, ſo tutón Wóz tón wscheho wědominy a wschehomózny ūby Wóz je, kotryž ſwojich džecži próſtivých dopjelnja po ſwojej móznej woli, a tutą njeje tak hu-

sto pschesjena s njemudrej wolu hórnich, krótkowidzazých czlowéckich džeczi. A tón, kíž w modlitwie jenož pyta dopjeljenje hwojich žadanjow, niz pak najprjedy a pschede wschem siedneczenje se hwojim Bohom, tón dýrbi njespokojny bycž s modlitwu, a tak tón druhí s Božím złowom, tón tseczí se hwiathm sakramentom woltarja. A jich duscha je s wjetsha prjedy njespokojna, njemérna, njesbożowna hacž duscha tych, kotsiz do zyla k modlenju a k Božemu złowu njeſchińdu. A czechodla bywa njesbożowna? Tehodla, dokelž je hlodna a laczna. Schtož žiwe je, to chze jědze a picza. A ta duscha je žiwa. Duž potreba jědze a picza. To pak njeje sa nju ani tón swonkowny kschesczanski skutk, to tež njeje to, s čimisč ſo hewak tajki kschesczan ſabéra, njech to dželo ratorja abo wuczeneho abo hewak někajke; runje tak mało je to sawježelenje w hwtynym abo ſabéranje s potajnym, myſtiskim abo ofkultnym, s kajkimiſč po- tajnymi a czemnymi haj czornymi kumſchtami ſo wožebje nětke ſabéracz poczinaju. To wschtko a to druhe wschelakore, to njeje ta jědž a to picze, po kótrymž ſebi duscha žada! Boh a jeho złowo, Jezuš Chryst a jeho evangelion, to je to, schtož ſebi njeznertna duscha požada, s czehož tu žiwa je a wostanie psches czafnoſcz ſa węcznoſcz. Hdź nětko ta duscha we wschem tym druhim spokojenja njenamaka, czlowiek jej pak jeje požadanje po Bosy njedopjelni, bywa wona hlodna a laczna. A czim bōle wona to bywa a czim wjazy tych duschow s njej, czim wjetsha je ta ſuchota, kotaž pschikrywa tajkich ludži, haj znadž zhy frak. To je ta ſuchota, kotaž wuhorja to wscho, schtož czlowjekovo maja ſa pola, ſuki a sahrody, w kótrychž by duscha namaſala hwoju wschednu potrebu. A tale ſuchota je wjetsha w naschim ludu hacž ta tamna, kotaž wuhorja hona, a je tež straschnicha; wona hrosy ſe ſawutlenjom dusche, s węcznej zmjerczu, ta tamna, hdź wjholo pschińde, s czelnej zmjerczu.

Wobej pak ſtej ſawinowanej wot czlowjekow. Njech tež jich wjele woła: to njeje tak! ta ſuchota honow węczce niz, wschał tola prajimy: tež wona! ſsuchota, kotaž nam naſche hona wuhorja, njemóžech wotwobrocziez. Je to tež tón mjeñſchi strach. Tu tamnu pak móžech, haj dyrbisch, je to tola tón węczny strach! A to tež czežke njej. Dyrbisch jenož woži woži węczinicž a ſo dohladacz, ſo hwoju duschu niz na polach, ſukach a sahrodach paſesche ale we holej puſczinje! A tehole ſo dohladawſchi, dyrbisch hiež k ſtudni, kotrūž Jezuš Chryst wo- tewrja psched ſamariskej žonu a czerpacz a czerpacz a piez a piez.

Zyrkej a ſtat.

Miſchijanske biſkopſtwo bu, kaž ſu nowinu woſjewile, s no- wa ſaložene, jako tachantſtwo w Budyschinje hwoje 700 lětne woſtacze požwjeczi. Wo tutym praschenju woſjewimy hiscze drobnischiho. Dženka jenož to, ſo je tež nowy biſkop hjo po- mjenowan. Bamž je dr. Kſchesczana Schreibera s Fuldy ſa ſakſkeho biſkopa pomjenował. Tutón je profesor a wodžeř ſe- minara ſa měſchnikow w Fulde. Ssydlicz budže nowy biſkop w Budyschinje.

S blifka a ſ dalofa.

Salon wo dželenju ſtata a ſchule je nětko tež wot zyrkeje woſjewjene. Drje we wschech woſkejach, jenož w Lubijſkim niz, běchu ſo hjo do teho zyrkwinzy wuczerjo ſ namjetami wo dalsche ſarjadowanje kantorſkeje ſlužby na zyrkwinie woſhadu wobroczili. W Lubijſkim ſo to hacž dotal tež hiscze ſtało njeje. Tuto nowosarjadowanje móža pak zyrkwinie woſhadu jenož we pschesjednoſci mjes ſobu pschedwjeſcz niz kóžda po hwojej woli,

runje kaž tež zyrkwinzy wuczerjo w ſwiaſtu hwoje žadanja pschedpoſoža. Pschirunaj tež, ſchtož thdzenja wo woſsamknje- njach w tutej węzy woſjewjachmy! — Ale ſamo te nowe ſarjadowanje, kotrež ſo nětke ſawjedu, njeſměja trajazeje placzi- woſcze, pschetož haſle hdź psches wulkostal, ſo to dalsche a ſa- kladne roſriža, budže móžno, zyku węz doſkladnie dorjadowac. Do tuteho dorjadowania ſluſcha tež zyrkwinia ſchula a zyrkwin lehnſtwo. Bydlo kantora ſo w tajkej ſchuli kantorowej mſdže pschiliczi niz pak jeho wuczeſſkej mſdže; wo bydlenju a ſahro- dze a ſchtož ſ tym ſwifuje ma zyrkwinia woſhada abo zyrkwinie prjódſtejerſtwo roſhudzic. Wažne je tuto praschenje potom, hdź kantor zyrkwinu ſlužbu njeſchiwoſniſje abo hdź nabožne roſwuczowanje w ſchuli ſloži, — ſchtož by ſa ſobu mělo, ſo tež zyrkwiniku ſlužbu ſloži. — Pschetož, tu dýrbitej ſchulſka gmejna a zyrkwinſka woſhada węz dowujednac. K tutej zyłej węzy wuńdze tež hiscze ſalon.

Swony.

S tych ſwonow, kotrež buchu we wójnje wotedate, buchu někotre ſbytne woſhadam wróčzo date; wjeli bě jich hjo roſbi- tych, wjeli tu wjazy njebě. Schtož tu na ſuſlach hiscze ſe, wróčza ſo nětk ſenotliwym krajnym woſhadam, a to brona a ſopor Bramborska je wotedala 11 277 768 kilogr. w ſwonach a doſtawa wróčzo 131 875 kilogr. bronſy a 527 000 kilogr. ſopera. Lüringſka je doſtawa ſa 710 160 wotedatich kilogr. wróčzo 8 300 kilogr! bronſy a 33 200 kilogr. ſopora. naſcha Zaſka ſa 1 126 669 kilogr. wotedatich wróčzo 13 250 kilogr. brona a 5 300 kilogr. ſopora atd. Brona kaž ſopor ſo pschi ſamjnej placzisne, pschi kotrež buſchtaj wotedatej; wróčitej, jenož něcht mało ma ſo pschiplacziez — So je ſo tole dōzpiló a ſo ſo ſnajmjeñſcha to, ſchtož tu hiscze ſbytne bě wot ſwonow, ſaſo ſa ſwonu wróčzi, je jara ſwiczelaze; bě ſtrach, ſo ſo brona kaž ſopor ſa hospodařſte węzy wuži a ſa hospodařſki nowotwar pſchetrjeba. Duchowny nowotwar je ſo najmuſniſche, na czimž manu dželac a tu dýrbja ſwonu pomhač ſ nowa twaric a natwaric!

Zyrkej na pschedan.

Snadž najrjeñſhu wojeſſku zyrkej Němſkeje nadenidziesch w Hannoveru. Po Versaillerskich wuczinenjach je dže ſo ſiciba woſakow wo wjeli pomjeniſhiſa, ſ tym je ſo tež wojeſſka woſhada w Hannoveru roſpusczeſhiſa. Jifkus, kotremuž je psches to zyrkej pschipadla, pyta, kaž by ju woſbył. Pschi tym wschem pak je rjanu Božid dom jenu njedželu kaž druhu polny nutrnych. Prjedawſchi wojeſſki ſarař ſaſtawa hwoju ſlužbu pschi Božim domje dale bjes pomozneho duchownego a bjes kěbětarja. Je to ſtary tajny konfistorialny rada, kotrūž je ſwon- ſach ſlužby. Wón ſlukuje dale ſa wulku woſhadu ſ njevojeſſkeho woſydlereſtwa kaž hacž dotal. Tola, to wscho njeſadžewa. Boži dom dýrbi ſo pschedacz. Jifkus je ſo najprjedy na ſatol- ſtu woſhadu tehodla wobroczil. *Po wschem ſdacju pak njeſku niežo wujednali. A duž ſu nětk pschischiſli na to, ſebi roſ- myſliz, hacž njebych ſoži dom pschedworili na — muzej abo — na ſino! ! We hlójezzy jeneho republikanskeho fiskuſa, kíž je bjes ſacžueza a praveho ſroſymjenja kaž naſch, wschał ſo wschelake myſlizki wuhlanu. A te ſkutki ſu tež po tym!

Listowanje. M. w B. ſa 12. p. Tr. — B. w B. ſa 13. p. Tr.

Samolwih redař ſarař Wyrgez w Noſaczejach. Czischez a naſkad: Gsmolerjez knihiczičceřnja, ſap. družſto ſ wobm. rut. w Budyschinje.